

Miskolci Járásbíróság
12.P.22.356/2017/15. szám

1

A Miskolci Járásbíróság [REDACTED] szám alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt **OTP Faktoring Zrt.** (1066 Budapest, Mozsár u. 8. szám alatti székhelyű) **felperesnek** – ifj. dr. Zemlényi István (3525 Miskolc, Kis-Hunyad u. 50. fsz. 2. szám alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt [REDACTED] szám alatti lakos) **alperessel szemben kölcsön megfizetése** iránt folyamatban lévő perében az alulírott napon tartott nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság a felperes keresetét **elutasítja.**

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 108.270.- (egyszáznyolcezer-kettőszázhetven) Ft jogi képviseléssel felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Miskolci Törvényszékhez címzett, de a Miskolci Járásbíróságnál írásban, 3 egyező példányban előterjesztendő fellebbezésnek van helye.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálhatja el, ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére, vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték, vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, ha a fellebbezés csak az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel, vagy a részletfizetés engedélyezésével kapcsolatos, vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

Ez esetekben a fellebbező fél fellebbezésében kérheti a tárgyalás megtartását.

Ugyancsak tárgyaláson kívül bírálja el a fellebbezést a másodfokú bíróság, ha a felek ezt kérték.

Tárgyaláson kívül bírálhatja el a törvényszék a fellebbezést, ha megítélése szerint – tekintettel a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelemben, illetve fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra – az ügy eldöntése tárgyaláson kívül is lehetséges.

Tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésében, illetve az ellenfél a csatlakozó fellebbezésének kézhezvételétől számított 8 napon belül, a fellebbező fél ellenfele pedig a fellebbezés kézhezvételétől számított 8 napon belül kérheti.

I n d o k o l á s

A bíróság az előzményi dr. Mázsár Mónika budapesti közjegyző előtt [REDACTED]/2017. szám alatt folyamatban volt fizetési meghagyásos eljárás iratai, felperes keresetlevele, a felperesi jogelőd és az alperes között 2008. augusztus 19. napján létrejött kölcsönszerződés, a személyi kölcsönigénylőlap és bírálati lap, a kockázatfeltáró nyilatkozat, a felperesi jogelőd 2016. március 22-én kelt felmondása, a követelés felperesre való engedményezéséről szóló szerződés, az alperesnek címzett engedményezési értesítő, a felperesi jogelőd által alkalmazott hirdetmény és üzletszabályzat, a felperesi jogelőd által az alperesnek címzett, 2015. április 25. napján kelt elszámoló levél és annak az alperes részére történő kézbesítését igazoló tértivevény másolata, a 2015. december 3-án a felperesi jogelőd által a forintosításról szóló levél és annak az alperes részére való kézbesítését igazoló tértivevény másolata, az alperes személyes meghallgatása, [REDACTED] tanúk vallomása, az utóbbi két tanú felperesi jogelőd képviselőjére való jogosultságát igazoló okirati bizonyítékok, az alperes tételes számlaforgalmi kimutatása és az egyéb okirati bizonyítékok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

Az alperesnek (akkori néven [REDACTED] 2008. augusztusában két, kölcsönszerződésből eredő tartozása is fennállt a felperesi jogelőd OTP Bank Nyrt. irányába. Alperes a két szerződésből eredő fizetési kötelezettségét a felperesi jogelőd által biztosított újabb kölcsönből kívánta teljesíteni. Ennek érdekében alperes a házastársával 2008. augusztus 19-én a felperesi jogelőd Miskolc, Uitz Béla utcai fiókjába ment be.

Az alperes részéről eljáró ügyintéző, [REDACTED] az alperes 1.400.000.- Ft-os kölcsönigényét megismerve tájékoztatást adott az alperesnek a felperesi jogelőd hitelkonstrukcióiról. Akkoriban a felperesi jogelőd konstrukciói közül a svájci frank alapú kölcsönnek volt a legalacsonyabb ügyleti kamata és az ügyfél által fizetendő törlesztő részlet is az ilyen típusú ügyleteknél volt a legalacsonyabb.

Az alperes a felperesi jogelőd svájci frank alapú, havi fix törlesztő részletű hitelkonstrukcióját választotta amiatt, mert az előzetesen kalkulált 28.000.- Ft körüli havi rendszeres törlesztő részletet a jövedelmi viszonyai alapján vállalni tudta a felperesi jogelőd által biztosított 7 éves futamidőre.

A felperesi jogelőd ügyintézője annyit említett a svájci frank alapú konstrukció kapcsán, hogy az árfolyam különbözetből adódhat egy veszteség, amely az alperest fogja terhelni.

Az előzetes megbeszélés után alperes a felperesi jogelőd által kiállított személyi kölcsön igénylőlapot aláírásával látta el, amely kérelmet a bank még aznap pozitívan elbírált, és a felperesi jogelőd az alperessel a szerződést megkötötte.

A felperesi jogelőd részéről az ügyletkötéskor is [REDACTED] járt el, aki a szerződéskötés időpontjában a felperesi jogelőd képviselőjére együttes cégjegyzési jogosultsággal rendelkezett, és a kölcsönszerződést második helyen aláírta. Első helyen az ilyen jogosultsággal szintén rendelkező

 látta el a kölcsönszerződést aláírásával, amit az alperes is aláírt.

A felperesi jogelőd és az alperes által megkötött személyi kölcsönszerződés a felperesi jogelődnek az ügyletkötés napján érvényes deviza vételi árfolyamot alapul véve a kölcsönösszeget 9.628,61 svájci frankban és 1.400.000.- Ft-ban rögzítette.

A havi törlesztő részletben fizetendő ügyleti kamat mértékét évi 11,25 %-ban tartalmazta a szerződés, míg a kezelési költséget az induló kölcsönösszeg évi 3 %-ában határozta meg, a havi rendszeres törlesztő részletet pedig 27.933.- Ft-ban jelölte meg.

A kölcsön futamidejét 84 hónapban határozta meg a szerződés azzal, hogy az adós tudomásul veszi, hogy a futamidő során felmerülő árfolyam- és/vagy kamat, és/vagy kezelési költség növekményből eredő különbözetet az utolsó törlesztő részlettel együtt, vagy amennyiben a különbözet meghaladja a fix forint törlesztő részlet 20 %-át, akkor a bank által megállapított újabb esedékességkor köteles megfizetni. A futamidő növekmény maximum 12 hónap lehet, amelynek mértékéről a bank az ügyfelet tájékoztatni köteles. Az adós tudomásul veszi, hogy a szerződés szerinti utolsó esedékességet követően fennmaradt tartozását a személyi kölcsön üzletszabályzatának 3.8. pontjában írtak szerint köteles megfizetni.

Az adós tudomásul vette továbbá, hogy a futamidő során felmerülő árfolyam- és/vagy kamat, és/vagy kezelési költség csökkenéséből eredő különbözet a törlesztő részletek számát vagy az utolsó törlesztő részlet összegét csökkenti.

A szerződés a törlesztés kezdetét 2008. szeptember 15. napjában jelölte meg, míg annak végét 2015. augusztus 15. napjában azzal, hogy a törlesztés havonta minden hónap 15-én esedékes.

Az alperesi adós tudomásul vette azt, hogy a törlesztő részletek megfizetése a felperesi jogelőd OTP Bank Nyrt. deviza eladási árfolyamán forintban történik. Aláírásával tanúsította továbbá, hogy a szerződésben, a személyi kölcsön üzletszabályzatban, továbbá a személyi kölcsön hirdetőanyagban foglaltakat megismerte, azt átvette és mindezeket magára nézve kötelezőnek fogadta el.

A személyi kölcsönszerződéshez kapcsolódóan a felperesi jogelőd részéről az ügyletkötés napján kiállításra került egy kockázatfeltárási nyilatkozat a devizában nyilvántartott személyi kölcsönhöz kapcsolódóan. A nyilatkozatot az alperes nem írta alá.

Alperes részére a kölcsönszerződésben rögzített 97,67 svájci frank hitelkeret-beállítási jutalék levonását követően a kölcsönösszeg folyósításra került akként, hogy abból a két korábbi felperesi jogelőd irányába fennálló kölcsöntartozása került kiegyenlítésre.

Alperes a kölcsön törlesztő részleteinek szerződésszerű teljesítését megkezdte, és ha kisebb időbeli csúszásokkal is, de 2008. szeptemberétől 2015. szeptemberéig havonta teljesítette. Ebben az időszakban az alperes a késedelmes teljesítései miatt a felperesi jogelőd által kiterhelt mindösszesen 57,93 svájci frank késedelmi kamatot is megfizette a felperesi jogelődnek, és a terhére kirótt egyéb kisebb összegű járulékos költségek megfizetésére irányuló kötelezettségének is eleget tett.

Alperes a felperesi jogelőd részére a kölcsön törlesztésére a 2008. szeptemberétől 2015. januárjáig terjedő időszakban mindösszesen 2.169.857.- Ft-ot fizetett meg, míg a 2015. februárjától 2015.

szeptemberéig terjedő időszakban 807,44 svájci frankot.

Alperes a fenti befizetéseivel a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségeinek a tőketartozás, a szerződésben rögzített mértékű ügyleti kamat és kezelési költség vonatkozásában maradéktalanul eleget tett.

A felperesi jogelőd 2015. április 25-én elszámoló levelet intézett az alpereshez, amelyben a 2015. március 13-ig megállapított, tisztességtelenül felszámított összeget 2.262,82 svájci frankban határozta meg, amelyet az alperes lejárt tartozásába 87,29 svájci frank, míg tőketartozásába 2.175,53 svájci frank összegben elszámolt. Az elszámoló levél alperes részére 2015. április 30-án kézbesítésre került.

A felperesi jogelőd 2015. december 3-án forintosításról szóló levelet küldött az alperesnek, amelyben a még fennálló követelését forintra átszámítva 2.165.446.- Ft-ban határozta meg.

A felperesi jogelőd ugyanezen a napon kelt levelével szerződmódosítást kezdeményezett az alperes irányába azzal, hogy 2015. december 15-től kezdődően az előzőek szerinti tartozását 10 hónap alatt havonta 231.877.- Ft-os részletekben teljesítse. A forintosításról szóló levél és a szerződmódosítást kezdeményező nyilatkozat az alperes részére 2015. december 16-án kézbesítésre került.

Alperes 2015. szeptemberétől kezdődően a perbeli kölcsönszerződésére további befizetéseket nem teljesített, amely miatt a felperesi jogelőd 2016. március 22-én kelt levelében a kölcsönszerződést 2016. április 15. napjára felmondta. A felmondás napján a kölcsönszámlán fennálló teljes tartozás összegét 2.266.482.- Ft-ban rögzítette.

A felperesi jogelőd a 2016. április 26. napján kelt engedményezési szerződéssel a perbeli kölcsönszerződésből származó valamennyi követelését a felperesre engedményezte a 2016. április 15-i értéknappal számított 2.292.129.- Ft összegben.

o-o-o

Felperes 2.165.446.- Ft tőke, ennek 2016. április 16. napjától járó késedelmi kamatai és a fizetési meghagyásos eljárással felmerült költségei megfizetése iránt terjesztett elő fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet az alperessel szemben.

Az alperes törvényes határidőn belül előterjesztett ellentmondása folytán az eljárás perré alakult.

Felperes a perben a végleges kereseti kérelmével (8. jegyzőkönyv 1. oldal) 2.165.446.- Ft tőke, ennek 2016. április 16. napjától a szerződésben rögzített 11,25 %-os + a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ának megfelelő mértékű kamat és perköltségei megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Alperes a kereset teljes körű elutasítását kérte. E körben a szerződés létre nem jöttére, illetve annak érvénytelenségére vonatkozó kifogásait terjesztette elő.

Alperes álláspontja szerint a szerződés nem jött létre, mivel a felek az ügyletkötéskor a deviza

alapról, a deviza elszámolásról, a CHF/HUF devizapáros alkalmazásáról, továbbá a kirovó-lerovó pénznem kérdéséről nem állapodtak meg, e körben a felperesi jogelőd az alperes részére megfelelő tájékoztatást nem adott. E körben hivatkozott a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 205. § (3) bekezdésére és a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 203. § (1) és (6) bekezdésére.

Alperes hivatkozott arra is, hogy a felperesi jogelőd részéről a kölcsönügylet mögött egy mögöttes befektetési ügylet megkötésére irányuló szándék is volt, amelyről azonban az alperes tudomással nem bírt.

Alperes álláspontja szerint a felperesi jogelőd az általa alkalmazott üzletszabályzat és hirdetmény megismerését az alperesnek nem tette lehetővé, és alperes nem kapott lehetőséget a szerződési feltételek tartalmának érdemi befolyásolására és alakítására, így az üzletszabályzat és hirdetmény alkalmazása nem felelt meg a Ptk. 205-205/B. §-aiban foglaltaknak.

Alperes a szerződés érvénytelensége körében hivatkozott arra, hogy a szerződés nem felel meg a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjának, mivel a kölcsönösszeget egyértelműen, illetve egyértelműen kiszámítható módon nem tartalmazza.

Álláspontja szerint a törlesztő részletek összege sem volt kiszámítható a szerződéses rendelkezések alapján, emiatt a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába is ütközik a szerződés.

Alperes szerint a szerződés a Hpt. 213. § (2) bekezdésébe is ütközik, mivel az nem a fogyasztási kölcsönszerződés szabályainak megfelelően készült el.

Alperes hivatkozott arra is, hogy mivel a Hpt. 47. § (1) bekezdése alapján a hitelintézet esetén cégjegyzésre két igazgatósági tag együttesen jogosult, és ezt jelen ügyletkötéskor nem tartották be, a szerződés a Hpt. 210. § (1) bekezdése illetve a Ptk. 217. §-a alapján is semmis.

Alperes hivatkozott arra is, hogy a felperesi jogelőd az alperest semmilyen módon nem tájékoztatta az árfolyamkockázatról, amely miatt a kölcsönszerződés a Hpt. 203. §-a és a Ptk. 209. § (5) bekezdése alapján érvénytelen.

Alperes hivatkozott továbbá az Európai Unió fogyasztóvédelmi jogszabályainak elsődlegességére a magyar jogi rendelkezésekkel szemben és kérte a bíróságtól azt is, hogy az ellenkérelmében nem hivatkozott, de a bíróság által semmisnek illetve tisztességtelennek talált szerződési feltételeket a bíróság észlelje, és annak jogkövetkezményeit vonja le.

Alperes vitatta továbbá a felperesi követelésösszegezését egyrészt hivatkozva arra, hogy a felperesi jogelőd felmondásának időpontjában fennállt tartozás összegét a felperesnek bizonyítani kell. Ezt meghaladóan a perrel érintett szerződéssel kapcsolatban sor került ugyan a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 törvény) szerinti elszámolásra, azonban az ennek során megállapított 2.262,82 svájci frank tisztességtelenül felszámított összeg vonatkozásában nem állapítható az meg, hogy azt hogyan és mikor számította be a felperesi jogelőd illetve a felperes a követelésébe.

Felperes az alperes szerződés nem létezésére és érvénytelenségére vonatkozó alperesi hivatkozásokat cáfolta, és a bíróság felhívására a követeléseösszegezését alátámasztó további okiratokat csatolt az iratokhoz.

Felperes kereseti kérelme az alábbiak szerint nem alapos:

Előjáróban rögzíti a bíróság azt, hogy ugyan jelen ítélet meghozatalára a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépését követően került sor, azonban az ezen törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 50. § (1) bekezdése szerint jelen perben még a már hivatkozott Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezéseit kellett alkalmazni.

Az alperesi hivatkozásokra tekintettel a bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között 2008. augusztus 19-én a Ptk. 523. §-ában szabályozott bankkölcsön szerződés létrejött-e, amennyiben pedig létrejött, úgy az alperes által hivatkozott okból teljes egészében vagy részlegesen érvénytelen-e.

1.) A bíróság az alperes szerződés nem létezésére vonatkozó hivatkozásait az alábbiak szerint nem találta alaposnak:

A deviza alap, a deviza elszámolás, a CHF/HUF devizapáros és a kirovó-lerovó pénznem kérdése valóban a szerződés olyan lényeges tartalmi elemének minősülnek, amelyekben a Ptk. 205. § (2) bekezdése alapján a peres feleknek meg kell állapodniuk. Ezen túl megállapítható az is, hogy ekörben a Ptk. 205. § (3) bekezdése alapján a felperesi jogelődöt tájékoztatási kötelezettség terhelte.

Kiemelendő ugyanakkor az, hogy az alperes a személyes meghallgatása során elismerte azt, hogy azzal tisztában volt, hogy svájci frank alapú kölcsönszerződést fog megkötni a felperesi jogelőddel. Az általa választott szerződéses konstrukció előnyét is ismerte annyiban, hogy az ezen konstrukciónál előzetesen az ügyintéző által kalkulált 28.000.- Ft-os havi törlesztő részletet vállalni tudta a havi fizetése terhére.

A felperes indítványára meghallgatott és a felperesi jogelőd nevében az ügyletkötésnél ténylegesen eljáró [REDACTED] tanú ezt meghaladóan nyilatkozott arról is, hogy 2008. augusztusában is lehetett választani a forint, a svájci frank illetve az euró alapú kölcsönök közül. Legtöbbször a svájci frank alapú kölcsönt választották, mivel a havi törlesztő részlete és a kamatozása is kedvezőbb volt, mint az egyéb más hiteleknek (15. jkv. 2. oldal alulról a negyedik bekezdés).

A tanúvallomásból egyrészt kiemelendő az, hogy az alperesnek választási lehetősége volt a forint illetve a svájci frank alapú kölcsönök közül. Az alperes által sem vitatottan aláírt személyi kölcsönszerződés rendelkezéseiből ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy az általa megkötött személyi kölcsönszerződés deviza alapú, hiszen abban a kölcsönösszeg mind svájci frankban, mind forintban meghatározásra került. Ezt meghaladóan a szerződés a kölcsönösszeg meghatározásánál utal arra is, hogy a kölcsön svájci frankban kifejezett összege a felperesi jogelőd által a szerződéskötés napján érvényes deviza vételi árfolyam alapulvételével került meghatározásra. Ezt meghaladóan a szerződés utolsó előtti bekezdése rögzíti, hogy az alperesi adós tudomásul veszi, hogy a törlesztő részlet megfizetése az OTP Bank deviza eladási árfolyamán forintban történik.

Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint az alperesnek a szerződéskötéskor azzal, hogy deviza

alapú szerződést köt, amelyhez kapcsolódóan deviza elszámolásra kerül sor, tisztában kellett lennie. Itt utal a bíróság arra, hogy a hivatkozottak szerint a kölcsönszerződés a vételi és eladási árfolyamra utal a kölcsönösszeg illetve a törlesztések kapcsán, amely a bíróság álláspontja szerint magában foglalja a felperesi jogelőd részéről az árfolyamrés alkalmazását. A kirovó-lerovó pénznem alkalmazása pedig a deviza alapú szerződések természetéből fakad, így összességében a bíróság nem találta alaposnak az alperes fenti hivatkozásait.

A kölcsönösszeg és a törlesztő részletek kiszámíthatóságával és konkrét meghatározásával összefüggésben a bíróság álláspontját az ezzel kapcsolatos alperesi érvénytelenségi kifogás körében fejti majd ki.

2.) Nem találta alaposnak a bíróság az alperesnek arra történt hivatkozását, hogy a perbeli kölcsönszerződés egy mögöttes befektetési ügyletet is magában foglalt, amelyre az ő szándéka nem terjedt ki.

A 6/2013. PJE határozat indokolása III.3. pontjának utolsó bekezdése szerint a deviza alapú kölcsönszerződéseknél nem kellett az adós részére a befektetési vállalkozásokról és az árutózsdei szolgáltatásokról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény 40-42. §-ai szerinti tájékoztatást nyújtani.

A hivatkozott törvény tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó rendelkezései befektetési szolgáltatási tevékenység körében kötött szerződésekre vonatkoznak, melyek körét az 5. § tételesen felsorolja. E körbe a deviza alapú kölcsönök tipikus esetben nem tartoznak, kivéve, ha a deviza alapú hitel egyben befektetési hitel. Befektetési hitel kivételével, a deviza alapú kölcsön nyújtása során a pénzügyi intézmény pénzt biztosít az adós számára nevesített vagy nem nevesített célra, ezzel szemben befektetési szolgáltatási tevékenység esetén a befektetési szolgáltató az ügyfél pénzével végez pénzügyi eszközre vonatkozó különböző műveleteket.

Jelen esetben megállapítható, hogy kizárólag a felperesi jogelőd bocsátott pénzt az alperes rendelkezésére, míg az alperes a felperesi jogelődnek nem. Ennek megfelelően a bíróság nem találta alaposnak a mögöttes befektetési ügyletre történő alperesi hivatkozást.

3.) Az alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a felperesi jogelőd által alkalmazott üzletszabályzat és hirdetmény ne vált volna a szerződés részévé.

A Ptk. 205/B. § (1) bekezdése alapján az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta.

Jelen esetben az alperes a kölcsönszerződés megkötésekor elfogadta az annak utolsó előtti bekezdésében írt azon kitételeket is, amely szerint aláírásával tanúsítja, hogy a szerződésben, a személyi kölcsön üzletszabályzatban, továbbá a személyi kölcsön hirdetményben foglaltakat megismerte, azt átvette, és mindezeket magára nézve kötelezőnek fogadta el.

Alperes ugyan a perben következetesen állította azt, hogy a perbeli kölcsönügyletet követően a felperesi jogelődtől kizárólag a kölcsönszerződést vette át. Ezt az állítását kizárólag a tanúként meghallgatott felesége, [REDACTED] támasztotta alá a nyilatkozatával.

Itt utal ugyanakkor a bíróság arra, hogy az alperessel jelenleg is együtt élő, közeli hozzátartozónak minősülő tanú vallomása az alperes írásbeli nyilatkozatával szemben nem volt nagy súllyal értékelhető bizonyíték.

A perben alperest terhelte volna annak bizonyítási kötelezettsége, hogy az aláírt nyilatkozatával szemben a felperesi jogelőd üzletszabályzatát és hirdetményét nem vette át, illetve azok megismerésére lehetősége nem volt. Ezt ugyanakkor az alperes a perben bizonyítani nem tudta.

Köztudomású tény az, hogy a felperesi jogelőd által alkalmazott üzletszabályzatok és hirdetmények, mint a Ptk. 205/A. § (1) bekezdése szerinti általános szerződési feltételek a felperesi jogelőd bankfiókjaiban az ügyletkötés időpontjában is rendelkezésre álltak, megismerhetőek voltak. Ezen túl a Ptk. idézett 205/B. § (1) bekezdésének második fordulata szerinti feltétel is fennáll, hiszen a kölcsönszerződés idézett rendelkezése szerint az alperes kifejezett nyilatkozattal fogadta el az üzletszabályzat és a hirdetmény alkalmazását. Ennek megfelelően a bíróság az ezzel kapcsolatos alperesi hivatkozásokat nem találta alaposnak.

4.) Alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a kölcsönszerződés tárgya a szerződésben nem volt egyértelműen meghatározva.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja értelmében semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződés tárgyát.

Jelen esetben a felperes keresetleveléhez mellékelte kölcsönszerződés mind svájci frankban, mind forintban meghatározza a kölcsön összegét utalva arra is, hogy a szerződéskötés napján érvényes, felperesi jogelőd által alkalmazott deviza vételi árfolyam alapján került sor ezen összegek meghatározására.

A 14/F/1. alatt iratokhoz csatolt, a DH2 törvény szerinti elszámolás első sora a kölcsönszerződés rendelkezéseinek megfelelően tartalmazza mind a devizában, mind a forintban kifejezett kölcsönösszeget és utal arra is, hogy 2008. augusztus 19-én, azaz a kölcsönszerződés megkötésekor a hitel folyósítására is sor került. Így az ezt követő napokon történt árfolyamváltozások sem hathattak ki a kölcsönösszeg meghatározottságára.

5.) Az alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a törlesztő részlet összegének valótlanúsága miatt a szerződés semmis.

A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a törlesztő részletnek számát, összegét, a törlesztési időpontokat.

Jelen esetben egyértelműen megállapítható, hogy a havi rendszeres törlesztő részlet összegét a kölcsönszerződés 27.933.- Ft-ot megjelölve tartalmazza. A törlesztő részletnek számát szintén meghatározza 84 hónapban, rögzíti továbbá a törlesztés kezdetét és végét 2008. szeptember 15. és 2015. augusztus 15. napját jelölve meg utalva arra, hogy a törlesztések havonta minden hónap 15. napján esedékesek.

Igaz ugyan, hogy a deviza elszámolásra tekintettel a szerződés utolsó előtti bekezdése tartalmaz egy

olyan kitételt, amely szerint az alperesi adós tudomásul veszi, hogy a törlesztő részletek megfizetése az OTP Bank deviza eladási árfolyamán forintban történik. Ennek elfogadásával az alperes tudomásul vette azt, hogy a törlesztés napján az OTP Bank Nyrt. által jegyzett bármelyik deviza eladási árfolyamon szerződésszerűen történik majd az elszámolás. Itt utal a bíróság arra, hogy a 2008. augusztus 19-i ügyletkötés időpontjában is jellemző volt az a felperesi jogelődre, hogy naponta több deviza vételi és eladási árfolyamot jegyzett. Így amennyiben az alperesnek az utóbbi szerződéses rendelkezéssel kapcsolatban aggálya volt, úgy ezt a szerződéskötéskor kellett volna jeleznie. Ilyen jelzésre utaló peradat pedig nincs.

Kiemelendő még, hogy a Kúria 1/2016. PJE határozat 2. pontja szerint a deviza alapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés abban az esetben is megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja által előírtaknak, ha az írásba foglalt szerződés – ideértve az annak a szerződéskötéskor részévé vált általános szerződési feltételeket is – kiszámítható módon tartalmazza a törlesztő részletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat. A törlesztő részletek összege kiszámíthatónak tekintendő, ha a szerződés rögzíti legalább az adatokat és azt a számítási módot, amely alapján a törlesztő részletek összege az átszámítás szerződésben rögzített későbbi időpontjában, ennek hiányában az egyes törlesztő részletek esedékességekor pontosan meghatározható.

Jelen esetben pedig a már írtak szerint egyértelműen meg van határozva a havi törlesztő részlet összege forintban, a devizában kifejezett törlesztő részlet összege pedig a fentiek szerint az esedékességi időpontokban kiszámítható volt.

6.) Alaptalan az alperesnek a Hpt. 213. § (2) bekezdésének megsértésére történt hivatkozása.

A hivatkozott jogszabályhely szerint a fogyasztási kölcsönszerződésre vonatkozó szabályoktól a fogyasztó hátrányára eltérő szerződési kikötés semmis.

Ezzel összefüggésben az alperes arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés nem a fogyasztási kölcsönszerződés szabályainak megfelelően készült el, így az semmis. Álláspontja szerint deviza alapú forint kölcsönszerződésről nem rendelkezik a Hpt., illet nem is ismer, amiből az következik, hogy a felperesi jogelőd deviza alapú kölcsönszerződést nem köthetett volna.

Igaz ugyan, hogy a deviza alapú forint kölcsönszerződés fogalmát a Hpt. nem tartalmazza, azonban ezt a fogalmat használja a 6/2013. PJE a határozat indokolásának III.1. pontja rögzítve, hogy a deviza alapú kölcsön lényege, hogy az adós tartozása devizában keletkezik, a kölcsön folyósítására és törlesztésére pedig forintban kerül sor.

Ezzel összhangban rendelkezik a 2014. évi XXXVIII. törvény 1. § (1) bekezdése is kimondva, hogy annak a törvénynek az alkalmazásában fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül a pénzügyi intézmény és a fogyasztó között létrejött deviza alapú (devizában nyilvántartott vagy devizában nyújtott és forintban törlesztett) vagy forint alapú hitel, vagy kölcsönszerződés, pénzügyi lízingszerződés, ha annak részévé a 3. § (1) bekezdése vagy a 4. § (1) bekezdése szerinti kikötést is tartalmazó általános szerződési feltétel vagy egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel vált.

A deviza alapú forint kölcsönszerződéseket a már hivatkozottn túl több kúriai jogegységi határozat és a 2/2014. PJE határozat végrehajtására született további törvények is jogszerűnek minősítették,

így az ezzel kapcsolatos alperesi érvelés nem vezethetett eredményre.

7.) Alaptalan az alperesnek a felperesi jogelőd nevében eljáró személyek aláírási jogát vitató hivatkozása az alábbiak miatt:

Alperes kifogásolta azt, hogy felperes nem igazolta a keresetlevelében, hogy a perbeli kölcsönszerződés megkötésére a jogelődjének két alkalmazottja jogosult volt-e, így nem teljesült a Hpt. 210. § (1) bekezdésében írt írásbeliség kritériuma.

A felperes a 11. számú előkészítő iratához mellékelte a szerződést a felperesi jogelőd nevében első helyen aláíró [REDACTED] aláírási címpéldányát és a második helyen a szerződést aláíró [REDACTED] aláírási mintáját. Ezeket a személyeket a bíróság a perben tanúként is meghallgatta, ahol az aláírási jogosultságuk ügyletkötés időpontjában történt fennállásáról tényelődést is tettek.

Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint a felperes kétséget kizáróan bizonyította azt a perben, hogy a felperesi jogelőd nevében az ügyletkötéskor eljáró két személy a felperesi jogelőd képviselőjére jogosultsággal rendelkezett. Ennek megfelelően az ezzel kapcsolatos alperesi hivatkozást nem találta alaposnak.

o-o-o

8.) Alaposnak találta a bíróság az alperes arra történt hivatkozását, hogy a felperesi jogelőd megfelelő módon nem tájékoztatta őt az ügylet árfolyamkockázatáról.

A Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatni kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

A perbeli szerződés megkötésekor hatályban volt Hpt. 203. § (6) bekezdése alapján olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásul vételét az ügyfél aláírásával igazolja.

A (7) bekezdés a) pontja alapján a (6) bekezdésben meghatározott kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell a devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztő részletre.

Jelen esetben megállapítható, hogy a felperes keresetleveléhez csatolt ugyan egy kockázatfeltáró nyilatkozatot, amelynek első sorában az alperes ügyletkötéskori neve feltüntetésre került és két alperesi alkalmazott tanúként is aláírta. Az okiraton azonban az alperes aláírása nem szerepel, így egyértelműen megállapítható az, hogy a Hpt. 203. § (6) bekezdésében írt, a fogyasztó aláírásával ellátott kockázatfeltáró nyilatkozat nem áll az ügyben rendelkezésre.

A kockázatfeltáró nyilatkozattal összefüggésben az alperes és házastársa is akként nyilatkozott, hogy azt nem látták, amelyet alátámaszt az alperesi aláírás hiánya is.

Az ezzel összefüggésben a felperes által meghallgatni indítványozott tanúk [REDACTED]

és [REDACTED] tanúk arról tettek előadást, hogy valamennyi szerződéses dokumentum, így a kockázatfeltáró nyilatkozat is három példányban készült, amelyek közül egy az ügyintéző személyi azzapi személyes anyagában maradt, egy a bankhoz került, egy pedig az ügyfélhez.

Jelen esetben ugyanakkor kizárólag az alperesi aláírással el nem látott kockázatfeltáró nyilatkozat áll már rendelkezésre a pénzügyintézet részéről, mivel pedig az alperes tagadta azt, hogy ilyen kockázatfeltáró nyilatkozatot látott és aláírt volna, a bíróság a bizonyítatlanság terhére a felperes terhére értékelte e körben.

A felperes kísérletet tett arra, hogy tanúkkal bizonyítsa azt, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozatnak megfelelő tájékoztatás az alperes irányába szóban megtörtént.

A szerződést első helyen aláíró [REDACTED] tanú nyilatkozatából elsősorban az emelhető ki, hogy gyakorlatilag kizártnak tekinthető, hogy ő maga járt volna el a perbeli ügyletkötéskor, így részéről tájékoztatás sem történhetett az alperes irányába. A tanú általánosságban számolt be arról, hogy a devizaügylet árfolyamkockázata egyértelműen szóba kellett hogy kerüljön minden egyes ügyletnél konkrétan akként, hogy a svájci frank forinthez viszonyított árfolyamának változása kihathat a törlesztő részletekre, erről kellett tájékoztatást adni (13. jkv. 3. oldal harmadik bekezdése).

A fix törlesztő részlettel rendelkező ügylet kapcsán a tanú annyival pontosította előadását, hogy a tájékoztatásnak arra is ki kellett terjednie, hogy kedvezőtlen árfolyamváltozás miatt a fix futamidő, amely 7 évben volt rögzítve, ki is tolóthat (ugyanezen jegyzőkönyvi oldal hetedik bekezdése).

Az ügyletkötésnél ténylegesen eljáró [REDACTED] a konkrét ügyletre már ténylegesen nem emlékezve arról tudott beszámolni, hogy az árfolyamkockázat körében arról volt szó, hogy az árfolyam különbözetből adódhat egy veszteség, ami az ügyfelet fogja terhelni. Kiemelendő ugyanakkor, hogy ez a tanú erről a veszteségről akként számolt be, hogy az az árfolyamkülönbségből eredhet, de konkrétan már nem tudja, hogy e körben miről kellett tájékoztatást adni. A tanú utalt arra is, hogy azt vélhetőleg elemezték, hogy ha gyengül a forint, akkor hogyan változhat a törlesztés, illetve jelen esetben a futamidő végén az ügyfél által még fizetendő összeg (15. jkv. 2. oldal utolsó és 3. oldal első két bekezdése).

Ezen utóbbi tanúnyilatkozatokból egyértelműen kiemelhető az, hogy az árfolyamkockázat körében annak idején megadott tájékoztatás tartalmát megfelelő módon a tanú felidézni már nem tudta és csak eshetőlegesen utalt arra, hogy vélhetőleg elemezték azt, hogy a forint gyengülése esetén hogyan változhat a törlesztés illetve a futamidő végén az ügyfél által még fizetendő összeg.

Kiemelendő még ezen tanú nyilatkozatából, hogy azzal összefüggésben, ha az ügyletkötéshez képest az árfolyam az adósra nézve kedvező irányban változik, az ebből származó nyereséggel mi lesz, az ügyfélnek adott esetben az visszajárhat-e, a tanú azt mondta, hogy ilyenről nem volt szó (15. jegyzőkönyv 4. oldal második bekezdése).

Ez utóbbi nyilatkozathoz képest az alperes által aláírt kölcsönszerződés azt tartalmazza, hogy a futamidő során felmerülő árfolyam- és/vagy kamat, és/vagy kezelési költség csökkenéséből eredő különbözet a törlesztő részletek számát vagy az utolsó törlesztő részlet összegét csökkenti.

Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a jogszabályi rendelkezések által megkívánt és a 2/2014. PJE határozat 1. pontjában írt tájékoztatás az ügylettel kapcsolatos árfolyamkockázatról az alperes irányába nem volt megfelelő.

A 2/2014. PJE határozat 1. pontja szerint a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot – a kedvezőbb kamatmérték ellenében – korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a fősolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége fő szabályként nem vizsgálható.

E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó – a továbbiakban: fogyasztó – számára annak tartalma a szerződéskötéskor – figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is – nem volt világos, nem volt érthető.

Ha a pénzügyi intézménytől kapott nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen vagy teljesen érvénytelen.

Jelen esetben a kockázatfeltáró nyilatkozat aláírásának hiányában [REDACTED] és [REDACTED] tanúk fentiek szerint hivatkozott, az árfolyamkockázatról szóló hiányos és részben ellentmondásos voltára figyelemmel a bíróság az alperes által aláírt kölcsönszerződés vonatkozó részét tette még vizsgálat tárgyává.

A szerződés e körben csak arról rendelkezik, hogy az adós tudomásul veszi, hogy a futamidő során felmerülő árfolyam- és/vagy kamat, és/vagy kezelési költség növekményből eredő különbözetet az utolsó törlesztő részlettel együtt, vagy amennyiben a különbözet meghaladja a fix forint törlesztő részlet 20 %-át, akkor a bank által megállapított újabb esedékességkor köteles megfizetni. A szerződés további rendelkezései a futamidő növekmény maximális időtartamáról, illetve a fennmaradt tartozás kiegyenlítésének módjáról tartalmaznak rendelkezéseket.

A bíróság álláspontja szerint azonban az írásbeli szerződéses rendelkezés nem tartalmazza azt, hogy az árfolyam milyen irányú változása esetén kell számolnia az adósnak árfolyam, kamat vagy kezelési költség növekménnyel, és annak mértéke az árfolyamváltozáshoz képest milyen mértékű lehet. Ennek megfelelően az alperes, mint általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó nem volt abban a helyzetben, hogy a szerződéskötéskor az árfolyamkockázat valós veszélyéről tényleges és valós információval rendelkezzen.

Mindezek alapján a bíróság az alperes e körben pontosított (15. jkv. utolsó bekezdése) érvénytelenségi kifogásának helyt adott, és a kölcsönszerződés deviza elemére vonatkozó kikötéseket az alperest terhelő fizetési kötelezettségek tekintetében érvénytelennek tekintette a Ptk. 235. § (1) bekezdése alapján a szerződéskötés időpontjától kezdődő hatállyal. Mivel jelen esetben fogyasztói szerződésről van szó, a bíróság a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján a részbeni érvénytelenséget találta megállapíthatónak, mivel a devizaelem elhagyásával a perbeli szerződés teljesíthető volt.

Ez jelen esetben azt jelentette, hogy a bíróságnak azt kellett megvizsgálnia, hogy amennyiben a

deviza elemet a szerződésből mellőzzük, és a szerződést forint alapúnak tekintjük, úgy az alperes eleget tett-e a szerződésből fakadó valamennyi fizetési kötelezettségének vagy sem.

A bíróság a felperes iratokhoz 14. szám alatt csatolt részletes alperesi számlaforgalmi kimutatásból és az ugyanezen szám alatt iratokhoz csatolt egyéb okiratokból azt állapította meg, hogy az alperes maradéktalanul eleget tett a fizetési kötelezettségeinek az alábbiak szerint.

A tételes kimutatásból megállapítható volt, hogy a 2008. szeptemberétől 2015. januárjáig terjedő időszakban alperes mindösszesen 2.169.857.- Ft-ot fizetett meg a felperesnek kifejezetten a kölcsön törlesztő részleteire.

A 2015. februárjától 2015. szeptemberéig terjedő időszakban az alperes mindösszesen 807,44 svájci frankot fizetett meg a havi törlesztő részletekkel összefüggésben, amely a visszafizetések konkrét időpontjában figyelembe vett Magyar Nemzeti Bank által alkalmazott svájci frank árfolyam mellett 234.707.- Ft megfizetését jelentette. Ezt hozzáadva a forintban megadott, korábbi időszakban kifizetett 2.169.857.- Ft-hoz az állapítható meg, hogy mindösszesen 2.404.564.- Ft került a felperesi jogelőd részére megfizetésre.

A kölcsönszerződésben szereplő 27.933.- Ft-ot beszorozva a kölcsön 84 hónapos futamidejével 2.346.372.- Ft-ra jött ki a bíróság számításai szerint az alperes által visszafizetendő összeg. Ennek megfelelően megállapítható, hogy az alperes a szerződésben eredetileg vállalt fizetési kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette még az alábbi általa megfizetendő és terhére elszámolt kisebb tételek figyelembevételével is.

Alperesnek a kölcsön 84 hónapos futamideje alatt mindösszesen 57,93 svájci frank késedelmi kamat tartozása keletkezett a felperesi jogelőd erre vonatkozó kimutatását vizsgálva. Ennek forintra átszámított összege a szerződéskötéskor alkalmazott 145,4 HUF/CHF árfolyam mellett 8.423.- Ft, és még a futamidő alatti legmagasabb, 298,63 HUF/CHF árfolyam figyelembevételével is 17.300.- Ft-ot tesz ki.

Megállapítható, hogy a késedelmi kamatok megfizetésére irányuló kötelezettségének is eleget tett tehát az alperes a fenti befizetéseivel kiemelve azt, hogy az eredeti törlesztő részlet és futamidő figyelembevételével melletti törlesztési kötelezettségeit a bíróság fenti számításai szerint 58.192.- Ft-tal teljesítette túl.

Itt utal a bíróság arra, hogy az alperes 2008. szeptemberétől 2015. januárjáig történt befizetései közül a 14/F/1. alatt becsatolt elszámolásban szereplő és az alperes által kiegyenlített egyéb költségeket, mint pl. az átvezetés több alkalommal visszatérően megjelenő befizetéseket a bíróság az alperes javára a fenti számításoknál el sem számolta. Így az eredetileg vállalt alperesi kötelezettségek forintban történt megfizetése kétségtelenül megállapítható volt.

Itt utal a bíróság [REDACTED] tanú vallomására, aki előadta, hogy a kamat és a tőke megfizetésére a futamidő alatt együttesen került sor, ezt követően meghaladó futamidőben csak az árfolyamkockázatból eredő további összeget (13. jegyzőkönyv 4. oldal alulról harmadik bekezdés). Az árfolyamkockázatból eredő további összeg pedig a szerződés részleges érvénytelensége miatt az alperest nem terhelhette.

0-0-0

A szerződés előzőek szerinti részleges érvénytelenségére tekintettel nem volt jelentősége jelen jogvita elbírálása szempontjából annak, hogy a felperesi jogelőd a 2015. április 25. napján kelt levelével eleget tett a DH2 törvényben foglalt elszámolási, majd 2015. december 3-án a 2015. évi CXLV. törvényben írt forintosítási kötelezettségének, hiszen a bíróság az alperest a kölcsönszerződés alapján terhelő fizetési kötelezettségeket az eredeti szerződéses rendelkezések alapján és kizárólag forintban számolta el a fent hivatkozottak szerint.

A bíróság ugyanakkor nem találta alaposnak az alperesnek az Európai Unió jogának a magyar joggal szembeni elsődleges alkalmazhatóságára vonatkozó hivatkozását. Az alperes a fogyasztóvédelem tárgyában megszületett 93/13. EGK irányelvre hivatkozott.

Az Európai Unióról szóló szerződés II. fejezetének 288. cikke az unió aktusai körében a rendeleteket, az irányelveket, a határozatokat, az ajánlásokat és a véleményeket sorolja fel.

Az irányelv körében azt rögzíti, hogy az az elérendő célokat illetően kötelező minden címzett tagállamra, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja.

A bíróság álláspontja szerint ennek a jogalkotási kötelezettségének a magyar jogalkotó eleget tett a Ptk. jelen perbeli kölcsönszerződésre már alkalmazandó módosításával, továbbá a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelenségnek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) kormányrendelet (a továbbiakban: kormányrendelet) megalkotásával és megfelelő módosításával.

A bíróság nem találta továbbá alaposnak az alperes által a szerződéses rendelkezések semmisségének és tisztességtelenségének hivatalbóli észlelésére és vizsgálatára vonatkozó hivatkozását. Az irányadó bírói gyakorlat szerint ugyanis a bíróságnak kizárólag azokkal az érvénytelenségi okokkal kell foglalkoznia, amelyekre a fél kifejezetten hivatkozik. Jelen esetben pedig a szerződés fentiek szerinti részleges érvénytelenségének megállapítása, és a felperesi kereset emiatti elutasításának okán egyébként sem lett volna értelme további szerződéses rendelkezések vizsgálatának.

A bíróság nem találta alaposnak az alperes eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmét, amelyben az Európai Unió bírósága előtt a C-51/2017. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásra utalt.

A bíróság álláspontja szerint ugyanis ezen előzetes döntéshozatali eljárás mikénti elbírálása nem minősül jelen per eldöntése szempontjából előkérdésnek. Kiemelendő továbbá, hogy a bíróság az alperes számára kedvező döntést hozott a kockázatfeltáró nyilatkozat hiányára a magyar jogszabályi rendelkezések alkalmazásával is, így jelen jogvita elbírálása szempontjából az uniós jog és a magyar jogszabályok egymással való összhangja, illetve eltérése jelentőséggel nem bír.

0-0-0

A perköltség viselése az alábbiak szerint alakult a perben:

A pernyertes alperest ügyvéd képviselte, akinek munkadíját a bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg az alábbiak szerint.

A pertárgyérték 2.165.446.- Ft volt, melynek a hivatkozott IM rendelet szerinti 5 %-a 108.270.- Ft kerekített összegben volt megállapítható. Ennek a jogi képviselettel felmerült perköltségnek a megfizetésére kötelezte a bíróság a peresztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az ítélettel szembeni fellebbezési jogosultság a Pp. 233. § (1) bekezdésén alapul.

Miskolc, 2018. április 16.

dr. Novák József sk.
bíró